

[Skjærbæk.]

Bemærkninger sagt mange smukke Ord om Administrationen. Jeg skal nævne, at der staar, at man ved at henlægge Afgørelsen under Justitsministeriet opnaar, at Afgørelsen træffes af et Ministerium, som allerede i et vist Omfang beskæftiger sig med Spørgsmaal af denne Art og træffer Afgørelsen paa Grundlag af Erklæringer fra den behandelende Læge, Retslægeraadet og lokale Myndigheder. „Der opnaas herved“ — siges det videre i Bemærkningerne — „samtidig med de Fordele, der i øvrigt er forbundet med en administrativ Afgørelse i Henseende til Diskretion, Hurtighed og Fritagelse for Omkostninger, en saa alsidig Belysning, at der skabes de bedste Forudsætninger for en rigtig Løsning af disse for Patienten, betydningfulde Spørgsmaal.“

Jeg har naturligvis ikke, da jeg selv arbejder i Administrationen, noget imod de smukke Ord om Administrationen i Almindelighed, men jeg vil dog gerne have Lov at sige, at slet saa rosenrødt er det ikke altid. Administrationen maa undertiden, netop fordi den skal høre til venstre og højre, være temmelig længe om sine Afgørelser, og jeg ser ikke, at der var noget til Hinder for, at man i Stedet for at indanke Sagen for Justitsministeriet kunde have en særlig Ankeinstans, hvor man havde lidt flere Synspunkter repræsenteret end selve Administrationens. Det er ikke helt det samme, om en Administration skal træffe sin Afgørelse paa Grundlag af Erklæringer, man har indhentet fra den ene og den anden, eller om Afgørelsen træffes af et Konsilium, hvor de forskellige Meninger kan mødes, brydes og naa til en endelig Afgørelse. Det er nemlig Kernen i al Administration, at Afgørelsen her til syvende og sidst er een Mands Afgørelse.

Jeg skal imidlertid paa mit Partis Vegne tilsige, at vi er villige til at forhandle nærmere om dette Lovforslag i Udvalget. Det er, som jeg sagde før, et betydningsfuldt Omraade, der skal lovgives om. Det er et vanskeligt Omraade, og det er et Omraade, hvor vi har al Grund til at ønske den hidtidige Ordning afløst af en ny og rational Ordning. Men i saa Fald maa vi ogsaa gøre vort bedste for at faa en Ordning, som giver den bedst mulige Løsning, og til en Drøftelse af disse Problemer skal jeg altsaa paa Det konservative Folkepartis Vegne tilsige vor Tilslutning.

Jensen (Gørding): Det kan vel næppe siges at være for tidligt, at den højtærede Justitsminister nu gennem det fore-

lagte Lovforslag faar tilvejebragt ensartede og tidssvarende Regler for sindssyge Personers Hospitalsophold, saa der ikke længere paa dette Omraade skal gøres Brug af „Danske Lov“ eller af et Reskript af 1793.

Jeg deler ogsaa i høj Grad den højtærede Justitsministers Anskuelse med Hensyn til det heldige i, at Forsorgen udvides til ikke alene at omfatte egentlige sindssyge, men ogsaa sindslidende. Efterkrigstiden og nu sidst Krisen ude i Landbefolkningen og den store kroniske Arbejdsløshed har skabt en Mentalitet og en Sindslidelse hos mange Mennesker, som vil kræve Behandling. Mit Parti ser derfor med stor Tilfredshed, at den højtærede Minister gennem det forelagte Lovforslag for Befolkningen, hos hvem der findes en gammel Aversion imod Sindssygehospitaler, skaber større Tryghed med Hensyn til, at der intet Overgreb sker hverken fra Lægers eller Autoriteters Side mod de sindssyge. Det er jo desværre ikke et ualmindeligt Fænomen, at man i mange Kredse her i Landet betragter det som en Skam baade for den syge og for Familien, naar et Medlem af den skal paa et Sindssygehospital. Det forelagte Lovforslag kan vel ikke bortrydde denne gamle Fordom, men alene en saadan ny Bestemmelse som den, at der skal beskikkes en Værge for den indlagte, kan dog maaske have sin Betydning.

Lovforslagets enkelte Paragraffer skal jeg ikke gaa nøjere ind paa, de indeholder jo hovedsagelig de gennem mange Aar i Praksis hævdvundne Bestemmelser. Den tidligere nævnte Bestemmelse om en Værge for den sindssyge under Hospitalsforhold og Bestemmelsen om, at Indlæggelseskrav fra den syges Læge og nærmeste skal suppleres med Amtslægens Godkendelse, vil ogsaa i Befolkningen skabe en vis Tryghedsfølelse i Retning af, at intet vilkaarligt finder Sted. Denne Bestemmelse vil sikkert overalt blive modtaget med Tilfredshed.

Bestemmelsen i § 6 om, at den behandelende Læge straks skal give Anmeldelse til Skifteretten og begære en Værge udnævnt for den tvangsindlagte, noterer jeg ligeledes med Tilfredshed, og endelig anser jeg Bestemmelserne i § 8 og 9 for gode og rigtige. Bestemmelsen i § 8 om den behandelende Læges Pligt til Nægtelse af Udskrivning og Bestemmelsen i Stk. 2 om, at naar de i Stk. 1. nævnte Betingelser ikke er til Stede, skal man have Justitsministerens Godkendelse, er betryggende baade for Patienten og den behandelende Læge.

Bestemmelsen i § 9 om den justitsministerielle Godkendelse tjener det samme For-